

[Knut Hansen.]

for Stationsbyerne, der er vokset op ved disse Baner, tror jeg heller ikke, det er rigtigt.

Nede hos os har vi jo set Følgerne, om jeg saa maa sige, af Nedlæggelsen af en Bane. Kolding—Egtved-Banen blev nedlagt for nogle Aar siden, men vi har ikke det Indtryk, at Stationsbyer som Egtved, Viuf, Gravens er gaaet tilbage, efter at Banen er blevet nedlagt, tværtimod er der blevet bygget ret betydeligt derude, og jeg tror heller ikke, det er blevet ringere for Forretningsfolkene end tidligere. Derfor tror jeg, man ser alt for mørkt paa Forholdene, naar man betragter dem paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Nørskov gjorde.

Efter de Udtalelser, her er fremsat, maatte man tro, at der var overvældende Interesse i de Egne for at bevare disse Baner. Hvis dette skulde være Tilfældet, maatte man jo ogsaa være tilbøjelig til at bringe et Offer for at bevare dem, ikke blot ved at søge at tilføre dem noget mere af den Trafik, som man kunde tilføre dem, men ogsaa ved, at de Kommuner, der er interesserede i disse Baner, og som Banerne gaar igennem, vilde deltage i det Underskud, Banerne giver. Jeg tillod mig for ikke saa faa Aar siden at rette Henvendelse til Ministeren for offentlige Arbejder og til Rigsdagen om, at man fra Statsbanernes Side skulde deltage i Privatbanernes Underskud i Forhold til den Andel, Staten havde i deres Anlæg. Det blev pure afvist. Det vilde for de fleste Baners Vedkommende have Betydning, at Staten skulde deltage med 50 pCt. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Nørskov og andre ærede Medlemmer fra disse Egne, som nu har talt for Bevarelse af disse Baner, om de kunde tænke sig, at Kommunerne skulde være saa interesserede i at bevare disse Baner, at de f. Eks. vilde gaa ind for at deltage i Underskuddet med 50 pCt.

Fuglsang: Jeg vil benytte Lejligheden til at takke den højtærede Minister for hans Udtalelse om, at vi maatte faa Planerne for Fremtiden. Det vil ikke fra min Side blive benyttet som nogen Trusel over for de Baner, der kan være Tale om kommer paa den sorte Liste, men jeg mener, som ogsaa Ministeren var inde paa, at det er ret og rimeligt, at vi faar at se, hvilke Hensigter man har for Fremtiden.

Jeg kunde jo tænke mig, at Ministeren ved at høre de mange, der er gaaet saa stærkt imod disse Baners Nedlæggelse, har faaet et Indtryk, som maaske har overskygget Indtrykket af de Udtalelser, der er

fremkommet fra konservativ og fra Venstres Side.

Jeg beklager i høj Grad — det gjorde jeg ogsaa i mit første Indlæg —, at det er gaaet, saaledes som det er i Østerbølle. Det er efter min Opfattelse et helt forrykt Forhold, at Godset sendes med Bilerne. Jeg forstaar for Resten slet ikke, at de overhovedet kan komme i Tanker om, at man skulde betale til Statsbanerne det, der kunde spares ved at sende Godset med Bilerne fremfor med Banerne. Det er netop saadanne Forhold, jeg har taget Sigte paa med det, jeg har udtalt saavel i 1933 som i Dag: at kan man ikke faa Befolkningen til at indse, at det er til dens eget Gavn, at disse Baner opretholdes, og at den altsaa maa benytte dem, saa er der ikke andet at gøre, selv om det er beklageligt, end at gaa til Nedlæggelse.

At det er en meget kortsynet Politik fra Befolkningens Side, er jo klart. Det saa vi jo ogsaa nede i Sønderjylland, det kom i alt Fald stærkt frem i Pressen dernede; da man havde nedlagt disse Amtsbaner, maatte man straks betale meget mere i Fragt til Bilerne. Det er altsaa aabenbart en meget kortsynet Politik, man fører i dette Spørgsmaal.

Naar den højtærede Minister siger, at Konservative og Venstre vil give det frie Initiativ frit Spil, synes jeg, at han, for at bruge et lempeligt Udtryk, tager lidt tungt paa det. Naar Ministeren kommer med et Forslag af en Rækkevidde som dette — og man kommer jo ikke uden om, at det er et stort Indgreb at tage en Bane bort, der gennemløber saa lang en Strækning som Banen Hobro—Løgstør, og Banen Viborg—Aalestrup er jo heller ikke nogen kort Strækning, 37—38 km —, saa forbauser det mig, at Ministeren kan være snydefornærmet — og det gav han jo i Virkeligheden Udtryk for — over, at vi ikke vil sige ja og Amen til det pr. Omgaaende. Nej, højtærede Hr. Minister, vi maa selvfølgelig forlange at faa forelagt de Oplysninger, som et Udvalg er berettiget til at kræve, før vi tager afgørende Standpunkt — vort principielle Synspunkt har jeg givet Udtryk for saavel i 1933 som i Dag.

Jeg tror ogsaa, at Ministeren vil erkende, at Udvalget har Krav paa at faa de Oplysninger, jeg her har ønsket, før vi binder os, naar han ønsker, at Rigsdagen skal tage Ansvar — og det skal den jo — for Nedlæggelsen af Banestørkninger som dem deroppe.

Jeg havde troet, den højtærede Mini-